

FELSŐKRISZTINA

2003. ADVENT

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Teaház!

Nagy ministránsaink nagy fába vágják fejszájüket. Beszerettek két samovárt, húszféle teát, sok-sok bögrét, vettek pár kilo pogácsát, kitakarították a *huliguli* western termét. Mikor minden készen volt, várták a vendégeket, minket, valamennyiünket, vagy legalábbis sokunkat teaházra. Kártyával, dominóval, társasjátékokkal érkeztek a szervezők és a vendégek november 22-én este, talán negyvenen. Vagyis a vártnál kevesebben. Aki eljött, jól érezte magát. A szervezők kissé csalódtak voltak, nagyobb részvételre számítottak, hiszen az atyák hirdették a szentmiséken. Mindez azonban nem szegte kedvüket. Elhatározták, hogy január harmadik szombatján újra lesz teaház, s ha mi is úgy akarjuk, és ezt részvételünkkel kifejezésre is juttatjuk, minden hónap harmadik szombatján együtt lehetünk. Sokan. Kicsik és nagyok, fiatalabbak és éteesebbek. Mindenki vágyik az együttélésre. S a tea is finom. Tanúsíthatom.

Sz.Cs.

A Felsőkrisztina Katolikus Kör szervezésében december 2-án, kedden este fél hétkor Szerdahelyi Csongor tart élménybeszámolót indonéziai utazásáról „Misszionáriusok között” címmel.

Krónika

„Két advent van, az egyiket ünnepeľjűk, a másikat éljűk. Az egyik emlékünnepa a hálás kereszténységnek, mely beleéli magát a régi évezredek reményébe; a másik adventben mi magunk élűnk, homályban, melyet a végesség, a földi lét, a gyarlóság vet szűvre, észre s életre; ...A mi sűrű adventi homályunk a tévely, a rossz világnézet, a babona, a helytelen fogalmak életről, társadalomról... A tévely és a bűn nehézségei közt folyik most is az élet: homályban vagyunk s törekszűnk a homályból ki... A régiek várták a világosságot s mi is várunk s imádkozunk: *Lux perpetua luceat eis!*”

(Prohászka Ottokár: Harmatozzatok)

Ami az elműlt idűszakban történt...

A Felsőkrisztina Katolikus Kör szervezésében, októberben Tűrűk Jűzsef professzor, novemberben Szűke János szalézi atya tartott érdekes előadást szép számű hallgatűságot előtt. Ugyanez az érdeklűdűs nem tapasztalható azonban a **felnűtt hittanon** (Márk evangéliuma magyarázatán), ahol hasonlóan az előzű évekhez, igen kevesen vesznek részt. Valűban „tűrekszűnk a homályból ki”?

*

Hasonlű „buzgűságot” kíserte az **oktűberi rűzsafűzűr** ájtatűságot is. Sokan, fűkűnt a fiatalok nem kedvelik, pedig a Szentlélek indítatűsára alakult ki, s mint XII. Leo pápa 1883-ban mondta: hatékony, segítsűg, orvosás a társadalom sebeire. (lásd még a lelkgyakorlatról szűlű beszámolűt!) Kűszűnet illeti viszont a **Rűzsafűzűr Tűrsulat asszonyait**, akik minden nap ott voltak és vették az imát.

(folytatás a 2. oldalon)

Az újságot ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjűk a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Kűszűnjűk.

(folytatás az 1. oldalról)

*

Vannak azonban **örömteli**, fejlődést mutató **jelenségek** is plébániánk életében. Ezek közé tartozik, hogy a zsinat óta egyre több testvérünk vállalkozik felolvasásra – és nem csak a vasárnapi diákmiséen. Közülük is kiemelkedik buzgalmával **Uzsoky Mária**, aki vasárnaponként a fél nyolcas misén és minden hétköznap a reggeli szentmisén vállalja az olvasmány- és leckeolvasást. Ugyanígy **Reguly Zoltán** is, aki minden este ott van a szentmisén és az olvasás mellett az oltár körüli szolgálatot is ellátja – a *ministránsok helyett...*

*

Szépen fejlődnek közösségeink. Az **Apor Vilmos Idősek Klubja** rendszeres programjai mellett a *Hernádyné Szemere Rita* által vezetett **Keresztény Család Munkacsoport** is törekszik minél több családot, házaspárt megszólítani a plébánia életébe bevonni. Ilyen volt az októberi családok kirándulás és a november 29-ére meghirdetett **„Fiatalközösség”**, amelynek témája a házasságápolás lesz. De mellettük működnek a **házasokörök**, és az **imacsoportok** is buzgólkodnak, s ha tevékenységük nem is látványos, imájuk az egész plébánia életét gazdagítja.

*

Bár már sok dicséretet kapott – de soha nem méltatlanul – a **Schola**, ezúttal külön meg kell emlékeznünk róla úgy is, mint a liturgiát emelkedettebbé tevő „énekkarról”, de úgy is, mint a plébánia élő és egyre több társunkat megszólító, befogadó közösségéről is. A most megalakulásának 20. évfordulóját ünneplő közösség életre hívója és életben tartója a mindig vidám **Tőkés Tünde**. Áldozatos, kitartó munkájának eredményeként a kezdeti

néhány kisgyerekből komoly kórust hozott létre és működtet segítségével. Az évforduló alkalmával köszöntjük a kórust. *Köszönjük Tündének ezt a szép húsz évet, és kérjük a Szentlélek kegyelmeit további munkásságához. Isten éltesse a Scholát!*

Események:

Októberben plébániánkon tartották soros összejövetelüket a **budai képviselőtestületi küldöttek**. A téma „a plébániai zsinat az evangelizáció jegyében” volt. A megjelent munkacsoport-vezetők részvételével beszámoltunk zsinatunk megszervezéséről, a felkészülésről és a zsinati dokumentumokról.

*

Októberben **Családkongresszus volt Máriabesnyőn**. Plébániánkat *Hernádyné Szemere Rita* képviselte (lásd beszámolóinkat).

*

November 11-én – Márton napján – áldotta meg Márton atya – akire ezúton is kérjük az Úr áldását és kegyelmét – az Önkormányzat által felújított **Szent Márton kápolnát**. Az ünnepségen *Mitnyán György* polgármester vezetésével az önkormányzat több képviselője is megjelent. Beszédet mondott *Lovas Pál* alpolgármester, és a Mártonhegyi Általános iskola tanulói adtak műsort.

Hírek programok:

A plébániai lelkigyakorlatról hangfelvétel készült. Rövidesen elkészül 1-1 CD ill. kazetta, amely kölcsönözhető lesz.

*

Adventben – hagyományainkhoz híven – ismét **szállást keres a Szent Család**. Ezúttal is két lánc indul. A szervezést *Hernádyné Szemere Rita* vállalta. Bár mire lapunk megjelenik, már megkezdőd-

dik az adventi idő, de aki még szeretne bekapcsolódni, jelentkezzen, hiszen többen is összejöhetnek egy-egy családnál.

*

Adventben minden szombaton este 6 órakor **ünnepi zsolozsmát imádkozunk**. Szentbeszédet mond **Repcsik Gyula** újmisé.

*

Az adventi szent időben minden hétfőn, szerdán és szombaton reggel 6 órakor **roraté szentmisét** mondunk.

*

Az idén december 6-án a Csacsi-réten várja a Mikulás a gyerekeket. Találkozás 15 órakor a Normafánál, a 21-es busz végállomásánál. (Minden család hozzon magával annyi mikuláscsomagot, ahány gyermeke eljön. Ezeket a Mikulás segítői gyűjtik majd össze egy nagy közös zsákba.)

December 7-én, vasárnap a diákmise után **adventi barkácsolás lesz**.

December 14-én a fél tizenegyes szentmisén szolgáltatók ki a **beteg szentségét**.

December 20-án reggel nyolctól **templomtakarításra hívjuk a híveket**.

December 21-én este hétkor **adventi zenés áhítat lesz a templomban**.

December 24-én délután három órakor **pásztorjátékkal várjuk a gyerekeket** és kísérőiket a templomban.

„Uram, Jézusom!

Már nagyon várom eljöveteled ünnepét, készülök is rá. De még nem érzem, hogy teljesen a remény éltetné a szívemet. Kérlek, segíts, adj erőt, hogy az ünnepi forgatag ne ragadjon magával, hanem úgy tudjam várni születésed ünnepét, ahogyan azt Édesanyád tette. Amen.”

(Faághy Richárd: Adventi hajnalokon)

Béres György

Aki az adventi elmélkedéseinket vezeti**Repcsik Gyula újmisés**

Híveink számára nem teljesen ismeretlen Gyula atya, hiszen két évvel ezelőtt, a hivatások vásárnapján, mint kispap már járt nálunk. Akkor bemutatókorsor elmondta, hogy Budapesten született 1968-ban háromgyerekes családban. Kőbányán nevelkedett, s vallja „A kőbányai Szent György plébánia közösségéhez tartozom, tartoztam. Innen indult el hivatásom is. Azért mondom így, mert az ember a gyökereit nem vághatja el. A papi élet számtalan közösség szolgálatára ad lehetőséget, de mindig annak kell a legfontosabbnak lennie, ahova a püspök vezényel.” Szavai egybecsengenek papi jelmondatával: OBOEDIENTIA ET PAX (engedelmes-ség és béke). Nyolcéves kora óta folyton a „templom körül sertepertélt”. Ministrált, majd ministráns vezetőként segédkezett a plébános atyának. Tanulmányai végeztével a Richter Gedeon Gyógyszer-gyárban dolgozott, de közben szinte minden szabadidejét a plébánián töltötte, a fiatalokkal foglalkozott, s amiben csak tudott, segített plébánosának, *Sirkó Simonnak*.

1997-ben ért meg benne véglegesen az isteni hívás, s jelentkezett az Esztergom - Budapest főegyházmege papnövendékei közé. Tanulmányait az esztergomi hittudományi főiskolán végezte; 2002-ben *Beer Miklós* püspök úr szentelte diakónussá. Gyakorló évét – a mi László atyánkat követve – ő is a Soroksári Nagyboldogasszony Főplébánián töltötte. Az idén június 14-én szentelte pappá *Erdő Péter* érsek. Jelenleg a Pestszentlőrincen, a Havanna-telepi Szent László plébánián káplán. Elmondta még, hogy nagy tisztelője Boldog XXIII. János pápának, és fent idézett jelmondatát is tőle vette át. Márton atya felkérését megtiszteltetésnek vette és örömmel fogadta. Fogadjuk őt mi is szeretettel!

B.Gy**Életünk a plébániai zsinat után****Imacsoportok**

Amikor 2000 tavaszán plébániánkon megalakultak az imacsoportok, a különböző korú, családi állapotú és érdeklődésű jelentkezőkben egy dolog volt a közös: vágy az érett, személyes hitre, Jézus elkötelezett követésére

Ki-ki túl volt már az egyéni próbálkozásokon, és közülünk is többen megtapasztalták a lelkeségi mozgalmak lendületét.

Hisszük, hogy Isten országa már köztünk van, és Jézus mindnyájunkat hív az életszentségre. Nem kevesebbet kér tőlünk, mint azt, hogy Őt tegyük életünkben az első helyre. Bízunk benne, bízzuk Rá életünket, higgyük el, hogy Ő jobban tudja, mire van szükségünk.

Istenszeretetünk hitelességéről felebaráti szeretetünk tanúskodik, melyet kisközösségben lehet legjobban megélni és gyakorolni. Imacsoport-összejöveteleinken otthon érezzük magunkat, vállaljuk gyengeségeinket, elmondhatjuk egymásnak azt, ami a szívünket nyomja, számíthatunk egymás bátorítására, segítségére. Már negyedik éve imát és életet viszünk egyedülálló testvéreink lakásába. A csoportok egyéni arca spontán alakult ki. A cél egy, az utak különbözőek. Rendszeresen olvassuk a Szentírást, hogy Isten igéje megérintsen és vezessen. Összejöveteleink közép-pontjában természetesen az ima áll, ezáltal válnak azok igazi találkozásá. Dicsőítjük Istent, hálát adunk az elmúlt időszak kegyelmeiért, elmondjuk egymásnak, hogyan tapasztaltuk meg a Lélek vezetését hétköznapijainkban. Közbenjárunk szeretteinkért, az Egyházzért és a szükségét szenvedőkért. Lelkeségi olvasmányainkról, különböző előadásokról, lelki gyakorlatokról beszámolunk egymásnak, ösztönözzük egymást példánkkal.

Nagy lelkesedéssel vettünk rész egyházközségi zsinatunk evangelizációs munkacsoportjának tevékenységében és örömmel vállalkozunk további missziós feladatokra.

Közösségeink nyitottak új testvérek befogadására, és tapasztalatainkat szívesen megosztjuk minden érdeklődővel.

Tamás Istváné**„Fehér ruhába öltöztén követik minden útján a Bárányt” (Jel 14,4)**

(Mindenszentek ünnepének liturgiájából – gondolatok a Schola 20. születésnapján)

Hűség

A templomhoz, a közösséghez, de még inkább az Egyház által megszentelt liturgiához, énekeihez, katólikus hitünkhöz

Szolgálat

Néha fáradtan, fásultan, máskor örömmel és várakozással telve, felfedezve az ismétlődőben életünk ritmusát

Megtartó erő

Mert hétről-hétre az oltár mellé kell állni...

Öröm

Hiszen énekelni csak örömmel lehet; öröm – látni a növekedést és együtt nőni az új kisközségekkel;

öröm – egy imádkozó, együtt érző és gondolkodó közösség tagjának lenni!

Úton vagyunk

Reményeink szerint a Jézus Krisztus felé tartó úton: – ma éppen 20 éve.

Tőkés Tünde

Testvértemplomunk, a soproni Szent János templom

A leghűségesebb város számtalan látnivalója és műemléke közt talán az egyik legkevésbé ismert a johannita lovagok egykori temploma, a Várkerületen kívüli Bécsi úton található, a sokak számára szinte ismeretlen Keresztelő Szent János templom. Pedig ez a kicsiny gótikus kápolna méltó társa a város híres templomainak, sok száz éves, színes múltja és sűrű jelene a magyar kereszténység hányattatásainak talán nem tipikus, de nem is egyedi tükörképe.

A mai is látható templom elődjét a Jeruzsálemi Szent János Lovagrend (mai nevén a máltai) építette még a XIII. században. A II. Endrével kötött egyezségükből tudjuk, hogy a lovagok már 1217-től a Sopronban voltak. Valószínűnek tűnik azonban, hogy rendházukat és a hozzá tartozó templomot csak a tatárjárás után, 1247-körül építették fel. A János-rendi lovagok – kiváltságaikért cserébe – a nyugati határ védelmén kívül vállalták hiteles hely, ispotály és lovagház fenntartását is. A mai templom elődje is ekkor épülhetett az ispotály kápolnájaként. Az Anjou-házi királyok idején a lovagrend jelentősége csökkent, tagjai közül egyre többen távoztak a városból; a

XIV. századra teljesen elhagyták Sopront, és a rendház is elnéptelenedett. A gondoskodás hiánya miatt kápolna olyan rossz állapotba került, hogy a 1454-ben a városi polgárság már kénytelen volt saját költségén restaurálni.

Az épület ma is látható tömegét az 1519-ben kezdődött átépítéskor kapta. A keletelt, egyhajós, hálóboltozatos gótikus templom a kor bécsi építészetének hatását tükrözi, hálóboltozata 1521-re készült el. 1529-re teljesen befejeződött átépítése,

akkor már a harang is volt a toronyban. Több mint száz év elteltével, 1636-ban a jezsuiták tulajdonába került, de ők csak 1674-ig használták. Ekkor ugyanis megkapták a belvárosban található Szent György templomot. Ennek ellenére az

épület tulajdonosa továbbra is a Jézus Társaság volt. De a tervezett átépítések elmaradtak, a megrendelt oltárokat már nem készítették el. A XVIII. században barokk ízlésben mégis átépítették, akkor készült az az oltárkép is, ami Krisztus megkezesztelését ábrázolja, és ma a közeli Szent Mihály templom egyik oldalkápolnájában látható. XIV. Kelemen pápa 1773-ban feloszlatta a jezsuita rendet. A gazda nélkül maradt épületet az 1779-ben megtartott kótyavetyén Meskó Jakab vette meg, aki három évvel később, 1782-ben a Szent Györgyről nevezett Soproni Társaskáptalannak ajándékozta, ami 1951-ig volt tulajdonosa.

Az idő múlásával egyre inkább felújításra szoruló Szent János templom második meghatározó átépítése 1890-ben kezdődött, amikor Storno Ferenc tervei szerint gyökeresen átalakították. Az északi oldalon a falat kiverve új bejáratot, a templom belsejében boltozatos karzatot alakított ki, a teljes barokk berendezést pedig egyszerűen kiszórta. Ekkor került az értékes barokk oltár a közeli (egyébként szintén gótikus) plébániatemplomba. A barokk, hagymakupolás tornyot lebontották és helyre a ma is látható hegyes, magas sisakot építették.

Ma a templom eredeti tömbjén, a támpilléreken és a mennyezeten kívül nagyon kevés eredeti gótikus elem található, a teljes berendezés Storno Ferenc ízlését és fantáziáját tükrözi.

Soproni testvértemplomunk a Várospalébániához tartozik. Hetente egyetlen alkalommal van nyitva, vásárnap reggel. A fél nyolcas szentmisén kb. 70 hívő vesz részt. Bejutni csak ilyenkor lehet. De kéresemre a szentély virágdíszítését ellátó hölgyek külön nekem kinyitották és megmutatták, így alkalmam volt a belülről is látni. Az egyik hölgy rezignáltan állapította meg, hogy ez a város legrosszabb állapotban lévő temploma, a legutolsó kisebb földrendés során, tavasszal a hálóboltozat bordázatából ismét lezuhant egy nagyobb kődarab. Az épület felújítása sürgős lenne, de olyan hatalmas összeget igényelne, amelyről az egyházközség még álmodni sem merészel, már csak azért sem, mert a plébániához tartozó két másik középkori templom (a budavári Mátyás templom után az ország második legnagyobb gótikus épülete, a Szent Mihály és a szintén középkori eredetű Szentlélek templom) sincs tökéletes állapotban. A templom mellett található egykori kolostor-épületet eladták, és üresen áll. A

ház emeletét és a templom karzatát kicsiny híd köti össze, amelyet – az átjárást meggátolandó – lefalaztak.

A Jeruzsálemi és a Máltai Szent János Lovagrend által a középkorban épített templomok mindegyike elpusztult, kivéve a sopronit. Ez az egyetlen általuk emelt templom a mai Magyarországon, mely megalapítása óta megszakítás nélkül működik. Talán az egész világon elterjedt, sok befolyásos személyt tagjai sorába fogadó lovagrend segíthetne egykori templomának felújításában...

Ottjártamkor a falak repedésein még szerencsére nem, de a betört ablakokon azonban átsejlett a bágyadt novemberi napfény és megvilágította a neogótikus oltár és a szobrok csodálatosan szép virágdíszzeit, amit szorgos kezek hétről-hétre nagy gonddal készítenek, hogy az egyetlen vasárnapi szentmisén Istennek ez – az emberek által elfeledett – háza méltó otthona legyen a legszentebb áldozatnak.

Vasdinyey Miklós

Örömteli Márton-nap a Mártonhegyen

Isten malmai lassan, de biztosan örölnék. E közhelyszerű szólás igazságára gondolhattunk sokan, amikor november 11-én, Márton-napon Mitnyan György polgármester és Lovas Pál alpolgármester, valamint Nagy Ervin kerületi főépítész jelenlétében, bensőséges ünnepség keretében Márton atya megáldotta a Bűrök és Kempelen Farkas utca sarkán álló, felújított Szent Márton kápolnát. A Felsőkrisztina több számában felhívtuk a figyelmet hányatott sorsára, szegyeteljes elhanyagoltságára. Most azonban ismét eredeti szépségében áll a Mártonhegy kápolnája azon a helyen, ahol oly sok éve hirdeti elődeink, a szorgos sváb szőlőművesek buzgóságának köszönhetően a környék védőszentjének, Szent Márton püspöknek és Istennek dicsőségét.

Öröm volt részt venni az átadás ünnepségén. Ugyan a hangosítás hiányában az elhangzott beszédekből a távolabb állók semmi sem hallottak, de a közeli Tamási iskola alsós diákjainak kórusa túlzengte a Bűrök utcán haladó autók és a 112-es busz zaját, amikor az alkalomhoz illő őszi dalokkal és egy az Éneklő Egyházban is megtalálható Szent Márton himnusszal járult hozzá az ünnepély szépségéhez.

Öröm volt együtt ünnepelni a sok, lampionos kisdíakkal, akik itt, a Svábhegy déli lejtőjén a régi sváb-német szokást, a *Laternenzugot* felelevenítve emlékeztek meg a „hegy” névadójáról, Márton püspökről és e vidék korábbi lakosságáról, a sváb szőlősgazdákról.

Öröm volt látni a környékről a sok ismerős arcot, hiszen sokan eljöttek, hogy szűkebb környezetük e kis ünnepét megüljék. A rövid ceremónia alkalmat adott arra, hogy a szomszédok, az egymást esetleg csak látásból ismerő lakók elbeszélgessenek, együtt örülve – ha csak rövid időre is, de – közösséggé váljanak.

A mártonhegyi „öslakosok” ezt a

vidéket másképp ismerték meg. Ez előtt 30-40 évvel még mindenki mindenkit ismert, mindenkinek volt a másikkhoz egy pár jó szava, az autóbuszvezetőket, a postást és leginkább a közelebbi és távolabbi szomszédokat ismerősként köszöntötték, akikkel elbeszélgettek és akiket számon tartottak. Ezt a világot hozta vissza – ha csak egy fél órára is – ez a kis ünnepség. Hiszen mindannyian, akik ott voltunk – világnézettől, pártállástól, kortól és nemtől függetlenül – örültünk a „mi kápolnánk” megszépülésének.

Köszönjük, hogy a kerületi önkormányzat végre sajátjának érezte ezt a kis épületet és környezetét, és reméljük, hogy a kápolna mögötti kis játszótér tavaszra ígért felújítása sem szenved halasztást, és a több mint egy éve szétvert parkot ismét rendezik. Talán akkor majd a parkoló autók, és a közvetlenül a kápolna mellett éktelenkedő villanyoszlop sem takarja el a régi fényében tündöklő kis épületet.

Köszönjük továbbá Pávai Sándorné, Piri néni elkötelezett lokálpatriotizmusát, aki évek óta munkája és családja mellett szívén viselte a kápolna sorsát, időt és energiát nem kímélve levelekkel és telefonokkal „bombázta” a polgármester és a főépítész irodáját, hogy a halaszthatatlan rekonstrukciót minél előbb elkezdjék. Minden bizonnyal ennek köszönhetően is csodálhatjuk ma régi fényében kis kápolnánkat.

Az öröm mellet nem tudom megállni azonban, hogy egy kis ürömről is szóljak. A környék lakosságát a polgármester aláírásával ellátott kedves és udvarias hangú levél invitálta a ünnepségre. E rövid levél, sajnos, tele volt súlyos stilsztikai és helyesírási hibákkal. Úgy gondolom, hogy egy magát polgárinak nevező önkormányzat nem adhat ki ilyen levelet. Az anyanyelv tiszta használata és a magyar helyesírás ismerete az egyik legalapvetőbb polgári erény, sőt kötelesség.

VM

Az Egyház Európában

Plébániai lelkigyakorlat - Bagolyirtás 2003. október 17-19.

A tavalyi sümegi lelkigyakorlat sikerén felbuzdulva, hazaérkezésünk után szinte azonnal megkezdtük a következő szervezését. Szerdahelyi Csongor jóvoltából sikerült felkérni *Bíró László* püspök urat az idei lelkigyakorlat vezetésére, és szintén Csongor járta ki, hogy helyszíneként megkapjuk Bagolyirtáson a Stella üdülőt. Mint utólag bebizonyosodott, mindkét ötlet bevált. A szűkös létszámkezetet figyelembe véve, de a plébániai zsinat szellemét követve, a képviselőtestület tagjain kívül a plébánia más közösségeinek tagjait is hívtuk, így összejövetelünk plébániai lelkigyakorlattá vált.

Bár a szervezést végző *Kuzniárskiné Teri* és *Takács László* mindenre kiterjedő részletes leírást adott az odautazás módjáról, akik nem az autópályán utaztak, bizony több-kevesebb késéssel érkeztek. A vacsora után, mivel még mindig sok volt a hiányzó, a kápolnába mentünk és énekléssel, a rózsafüzér imádkozásával várakoztunk. Közben megérkezett *Bíró püspök úr*, s mivel az idő eléggé előrehaladt, az estét a rózsafüzérről való elmélkedésnek szenteltük. Sokunk idegenkedését feloldotta megfontolandó gondolataival, melyet a rózsafüzérről mondott:

A rózsafüzér imaforma, Krisztus központú imádság, mely a Szentlélek indíttatására alakult ki. Benne *Mária* vezetésével Jézust szemléljük. A titkokban benne rejlik az egész evangélium. Nem rivalizál a liturgiával, hanem rávezet és visszahozza azt. Mivel Jézus központú imádság, így nem ökümenéellenes. Az a lényege, hogy az Úr életének misztériumait szemléljük, emlékezünk életének eseményeire. Miközben a titkokról elmélkedünk, *Márián* ke-

Bíró János püspök

resztül egyé leszünk Krisztussal, így a rózsafüzér Jézussal való kapcsolatunk mélyítésének eszköze.

Elmélkedéseink központi témája az Egyház Európában betöltött szerepe volt. Erről a pápai körlevél alapján tartotta előadásait a püspök úr, végigvéve annak egyes fejezeteit. Európa ma önpusztító, nem képes találni Jézus Krisztussal és az ő evangéliumával. Az Egyház mai feladata, felkínálni az evangélium szabadító üzenetét és tanújává lenni a szabadító Krisztusnak. Mert az Egyház nem intézmény, hanem az élő Krisztus közössége. A kereszténységre nem hivatkozni kell, hanem életre váltani Krisztus tanítását. A mai Európának hiteles, tanúságtevő és reménykedő emberekre van szüksége. Ma számos jelenség sugallja a reménytelenséget (céltalanság, sivár jövőkép, bizonytalanság, elkötelezettség hiánya, az egyéni

érdekek túlhangsúlyozása, drogok, valláspótlékok, stb.) Európának ma is felajánlja az Egyház hitünk alapját, az élő Krisztust, aki az Úr, mert benne van értelme létünknek. Az Egyháznak az élő Krisztust kell bemutatni, de ez csak akkor lehetséges, ha tagjainak élő a kapcsolata Krisztussal, ha dicsérik, és imádjuk Őt és hallgatjuk szavát. A hit és szeretet eszközevé kell válnia minden keresztény embernek, akik a barátság, a kölcsönös felelősség, a figyelmesség és megbocsátás szellemét fejlesztik. Az Egyháznak tehát missziós küldetése van. Mivel nyugtalanítóan alacsony a hívások száma, ezért az evangelizáció mindenkinek a feladata. A papoknak szentségi identitással kell élniük és dolgozniuk, de a laikusok küldetése is beleoltani a világba Isten országának értékeit. Kiemelte a nők szerepét. Meg kell becsülni a női méltóságot, az anyaságot, hiszen a család örökíti át az erkölcsöt és a vallást. Nem szabad, hogy megtévesszen bennünket az a téves szemlélet, melyben a nemi szerepek összekeverése a cél. Európában kivesszett az életadás vágya, ezért öngyilkos ma Európa. A hit elpárolgott a vallásosság mögül, ezért mindenkinek fel kell tennie magának azt a kérdést, hogy hívő vagy vallásoskodó? Mindannyiunknak életszentségre kell törekedni, hogy Krisztus tanújává legyünk, hiszen a tanítót is csak akkor hallgatják meg, ha látják benne a tanút is.

Jézus hív, hogy vele legyünk, aztán menjünk és hirdessük Őt és hívjuk a másikat. Így leszünk Isten szeretetének közvetítőjévé és tanúivá. Ez a mai keresztények feladata a III. évezred Európájában.

Béres Györgyné

Borosnyay család

Gyermekkorom óta kötődöm a felső-krisztinavárosi templomhoz. Itt voltam elsőáldozó, ide jártunk a vasárnapi diákmisére, majd Gál professzor déli szentmiséire. Itt volt az esküvőnk, és gyermekeink keresztelője is. Nagy örömmre hat éve újra a Zsámbéki utcába költöztünk, s így gyermekeink a Felső-Krisztinavárosi templom közösségében is megtapasztalhatják a hit erejét. Családunk tagjai: Nóra gyógytornász, Pál villamos üzemtechnikus, Márk 11, Bálint 9, Virág 6, Bence 3 éves. Két nagyfiúnk a Farkasréti Általános Iskola tanulója, Virág a Bóbita óvodába jár. A legkisebb otthonéli boldog életét anyukájával. Mindannyian a vasárnapi diákmisé-

re járunk és nagy örömmel veszünk részt az agapén is, ahol egyre több ismerőssel beszélgethetünk. A nagyobbak a Schola lelkes tagjaiként Tünde türelmes és értő irányításával énekelnek. Az idei Schola-tábor is nagy élményt jelentett mindhármuknak. Márk két éve volt, Bálint idén lesz elsőáldozó. Nórával tagjai vagyunk a plébánia egyik házasportjának. Mindannyian szeretünk sportolni. A nagyfiúk rendszeresen járnak úszni, sokat kerékpározunk, és kirándulunk. Az érdeklődőkkel szívesen megosztom a Pilis-hegység erdőiben tett nyári kerékpártúránk útvonalát.

Borosnyay Pál

CSALÁDTÓL CSALÁDIG

Mezey család

Feleséggel, Viktóriával 1997-ben, házasságkötésünkkel költöztünk a plébánia körzetébe.

Viktória (jelenleg gyese van) ének-zene-karvezetés szakos tanár egy II. kerületi katolikus iskolában, én a piaristáknál érettségiztem, majd jogot végeztem és bíróként dolgozom a Pesti Központi Kerületi Bíróságon.

Két gyermekünk van: László 5, Bálint 3 éves.

Feleségem korábban a Szt. István Bazilika hittanosa, jómagam az Alsó-Krisztinavárosi Plébánia ministránsa voltam. Mindketten aktív résztvevői voltunk a helyi plébániai és más kisközösségeknek. Megalakulása óta tagja és szervezője vagyok a Katolikus Ifjúsági Mozgalomnak (KIM), jelenleg ezen országos ifjúsági szervezet alelnökéül segí-

tem az ifjúsági munkát.

Most, hogy gyermekeink „nagyobbak” lettek, már könnyebb bekapcsolódni a plébánia életébe. A gyerekek óvodás-hittanra járnak, mi pedig – a plébániai zsinat szellemében ez év elején megalakult - fiatalházaspárt tagjai vagyunk.

Mezey Ferenc

Jézust várjuk

Közeleg a Karácsony éj,
Ébredj ember rest ne legyél!
Ajtóban az Isten Fia:
Vár, hogy szíved most kinyissa!

S befogadd e nagy vendéget:
A végtelen szeretetet!
Végességed a Végtelent,
Ember léted magát: Istent!

A Szűztől szült Istenembert,
hogy megváltson minden embert!
Aki ajtót nyit Őneki,
Örömmel lesz szíve teli!

Karácsonyra

Eljött közénk, akit vártunk,
Beteljesült megváltásunk!
Testté lett az Örök Ige,
Felragyogott égi fénye!

Szállj szívünkbe Emmánuel,
Szabadítónk: Istenember!
Lelkünkben is szülessél meg
Jézus: Út-Igazság-Élet!

**Kiss József: Szívemmel
beszélek...(verses imák)**

A nyugdíjasklub kirándulásairól

Egyházközségünk „Apor Vilmos Idősek Klubja” havi rendszerességgel tartja összejövetelét, minek keretén belül nemcsak beszélgetésekre, előadásokra és diavetítésekre kerül sor a plébánián, de évente legalább két alkalommal nagyobb autóbusszos kirándulások is szerepelnek a közös programban. Az idén tavasszal például Szarvason jártunk, ahol megtekintettük az arborétumot és hajókáztunk a Holt-Körösön, szeptemberben pedig – több mint 40-en – Pécelre és Ócsára látogattunk, Budapesttől szinte karnyújtásra lévő két olyan helységbe, ahol kulturális örökségünk ritka kincsei találhatóak: Pécelen a barokk Ráday-kastély, Ócsán meg a késő románkori templom, mindkettő szívet-lelket melegítő műemlék, őszi nyugdíjaskirándulások kitűnő célpontja. A péceli kastély gazdái, Ráday Pál és fia Gedeon régi református közepnemesek voltak. Ráday Gedeon éle-

tét a nemzeti művelődésnek áldozta, a kastélyban híres könyvtárat hozott létre, amelynek belső tereit, valamint az emeleti dísztermet erkölcsi mondanivalójú, mitológiai témájú falképek díszítik. A tapasztalt és már több kormány- és rendszerváltozást megélt nyugdíjasainknak különösen Ovidius következő intelme tetszett: „Dugd bé jól füledet, mert szép hangú szavok ámít”. Az épület és a történeti kert helyreállítása egyébként most folyik, hiszen 1997-ig a MÁV-kórház kihegyezett részlege működött itt, de még így, félig helyreállított állapotban is érdemes meglátogatni, hiszen például a sárguló őszi fák közt előbukkanó főhomlokzat - a barokk kapuval ill. a felette pompázó kovácsoltvas-erkélyráccsal - ritka élményt kínál a szerencsére egyre nagyobb számú látogató számára.

Az ócsai templomról is csak szuperlatívuszokban lehet beszélni, elég, ha sokunk véleményét idézem: Nem kell nekünk a nagy európai katedrálisokat, de még a jáki templomot sem felkeresni, ha kivételes lelki-művészeti élményre vágyunk! Itt van nekünk egy főváros közeli kis falu, központjában a premontrei rend egykori prépostságának kis kertjében található, 13. században épült monumentális kéttornyos bazilika, ahova, ha a mai ember belép, megsejt valamit a végtelen

A Ráday-kastély főhomlokzata

kozmoszból, de úgy, hogy egyúttal közelebb érzi magát Istenhez. Az effajta kirándulásoknak persze más hozadéka is van, hiszen egyrészt örömmel konstatáltuk a lelkesen magyarázó idegenvezetők ügy- és szakmaszeretetét, másrészt a csend és a szép környezet megnyugtató hatását. Az ősláposban ezúttal ugyan nem sétáltunk (a gyapjúsás és a sok-sok orchideafaj tavasszal pompázik), de - egy kis borozgatásra - felkerestük az Ósduna-meder menti pincesor egyik „objektumát”, ahol az eddigi kirándulásainkhoz hasonlóan ismét megtapasztalhattuk, hogy a kellemes együttlétnek nem okvetlenül feltétele a jó bor: „csak” jó társaság kell hozzá! Egy társaság persze - ha a szociológus szemével nézzük - sok mindentől lehet „jó”, a miénk talán attól jó (jobban mondván: reményeink szerint attól válik fokozatosan jobbá), hogy zömét egyházközségünk tagjai alkotják, akiket - a liturgia közös ünneplésén túl - az ilyen és hasonló együttlétek, no meg az azokat évek óta nagy szakértelemmel és még nagyobb odafigyeléssel szervező Füredi Ivánné, Kati áldozatos munkája kovácsolták-kovácsolják egybe. Kati, köszönjük!

Szende Ákos

A lelkesen magyarázó idegenvezetőnk az ócsai bazilika előtt, mely a magyar és az európai román kori építészet kivételes remeke

„Fel nagy örömrre, ma született”

Régi idők falusi karácsonya

Azt hiszem, a télnek igazi romantikája inkább a falvakban van. Ahogy betakarja a tájat a hó, valami védettség, nyugalom száll az emberekre. A karácsony közeledtével egyre sűrűbben járnak a betlehemes gyerekcsoportok a házakhoz faluszerte. Hozzánk, a nógrádi Terényben is mindig bejöhettek, de csak a konyhába, de ott is nagyon kellett vigyázniuk, hogy alaposan megtisztítsák a lábukat és minél kevesebb sarat, havat hordjanak be.

Rendszerint nagyanyám ölébe kuporodva feszülten és nagy áhítattal figyeltem a betlehemeseket. Versikéssel, énekekkel adták elő a betlehemi történetet. Egyedül az öreg pásztornak nem volt kötött szövege, rá volt bízva mit mond, mit hord össze. Azt talált ki, amit akart, minden évben valami újat. Hálás szerep volt az övé, de csak gazdag képzeletvilágú, szellemes, ötletes gyerek tudta igazán jól eljátszani. Ó, szegény gyerekek, akik az ilyesmit a „Népi hagyományok, szokások” meg hasonló című könyvecskéből tanuljátok, de sajnállak titeket.

„Fel nagy örömrre, ma született...”

Rengeteg ostyát sütött a kántorné asszony karácsony előtt, asszonyokat fogadott fel a sütéshez) egyedül nem is győzte volna. Az ostya olyan konyhai eszközzel készült, amit nehezen tudok leírni annak, aki sose látott ilyesmit. Két nehéz, fekete, palacsintasütő méretű, egymásba illő vaslap között sült megnyílt tűzön a sűrűn folyós anyag, az ostyatészta, a vaslapo-

kat pedig két körülbelül alsókar hosszúságú vasrúddal lehetett összeszorítani. A vaslapok belső oldalán mindig volt valami felirat, például a tulajdonos monogramja és az évszám. Közben persze minden egyes ostya után meg kellett kenőtollal zsírozni a vaslapok belső felét. Babra munka volt. Az ostyát az

iskolások hordták szét a faluban, mindenkinek jutott belőle. Ez volt a kántor karácsonyi ajándéka a falunak. Úgy tudom, valamennyi „ostyapénz” is járt ezért a kántortanítónak, de anynyi semmiképpen sem, hogy abból meggazdagodhatott volna. Volt még egy fajta ostya, amit molnárkalácsnak neveztek. Abban tért el a kántorné asszony ostyájától, hogy az nem sűrűn folyós massa volt, hanem lágy gyúrt tészta. Egy ostyához egy diónyi tészta kellett.

A falusi karácsonyok egy napon se említhetők a városok karácsonyaival. Nem fenyő, hanem boróka szolgált karácsonyfául a paraszt családokban. Bőven volt található a környéken, az erdők szélén, a tisztásokon. A díszítés dió volt, esetleg ezüst vagy arany papírba csavarva, néhány színes papírfüzér és piros alma. Tobzódunk a szebbnél szebb karácsonyi énekekben. Minden falunak, minden templomnak megvolt a maga műsora a karácsonyi dalokból. Olyan karácsonyi énekeink is voltak, amelyeket másutt nem is ismertek. Anyai nagyanyánk énekelgetett nekünk kiskorunkban egy bűbájos karácsonyi altatódal, amit senki nem ismert a faluban. Hol tanulhatta? Csakis gyerekkora falujából, Csesztvéről hozhatta magával.

És a fények, a karácsonyi fények!

Aki látott már karácsonyi levelezőlapon behavazott falut, csúcsos templom tornyot csillagos éggel és a templom felé baktató subás, ködmönös, lámpást lóbáló emberekkel, azt gondolhatja, szép, szép de ilyen sose létezhetett. Ez giccs. Dehogyan giccs. Létezett bizony. Karácsony éjszakáján megindultak az imbolygó lámpások a falu minden részéből a templom felé. Olykor adott némi fényt a hold vagy néhány csillag, de utcai világítás semmiképpen sem, mert az nem volt.

Sose volt szokás elkészni a miséről, a karácsonyi éjféli miséről pedig kiváltképpen nem. Már az első harangszókor el kellett indulni otthonról. Amikor a harangozó a másodikat húzta, tele volt a templom. A harmadik harangszóig, a beharangozásig

Iman Örzse néni irányításával folyt az éneklés. Teli torokból, ahogy illett. Örzse néni imádságos énekes könyve igencsak különleges könyvecske lehetett, mert abban ritka szép énekek sorakoztak, és azokat egyetlen más imakönyv se őrizte meg. Én legalább is biztos voltam ebben. Örzse néni előre énekelte minden egyes sort, a nép meg utána. Kotta nem volt ebben az imakönyvben, csak szöveg, de az bőven elegendő volt Örzse néni előzenei tevékenységéhez. A kottát úgyse tudta volna elolvasni, de teljesen felesleges is lett volna. A dallamot ő maga találta ki ott és akkor. Talán valami ilyenfajta módon születhettek meg a népdalok is?

Az éneklésre a ministráns gyerektett pontot, a „jobb belső”, a főministráns a négy közül, amikor meghúzta a sekrestyeajtóra szerelt csengőszalagját. Pontosan akkor volt éjféli és belépett a plébános. Ezzel a kántor úr is jogot kapott arra, hogy átvegye a vezetést Örzse nénitől és megszólaltassa az orgonát. „Fel nagy örömrre, ma született...”

Kalásziné Gácsfalvi Lili

A 2003. év harmadik negyedének anyakönyve

Halottaink

1. özv. Kapuvári Ferencné sz.Májkel Etelka (83)
2. Both Antalné sz.Fischer Erzsébet (84)
3. Both Antal (84)
4. Papp Istvánné sz.Csrkuti Éva (71)
5. Ditróy-Csibi András (81)
6. özv. Purger Sándorné sz.Sziksz Terézia (79)
7. Körmendi Tibor (73)
8. dr. Czeglédi Józsefné sz.Kolin Margit (84)
9. dr. Lakó Györgyné sz.Neuhold Márta (94)
10. Fehérvári Zoltánné sz.Szabó Ilona (75)
11. Ledneczki János (85)
12. Dabróczy János (72)
13. Bágyi Imréné sz.Lehoczky Jolán (84)
14. Szereday Pálné sz.Kisberk Erzsébet (75)
15. Pálfi Lajosné sz.Fenyő Ilona (83)
16. Lakatos Istvánné sz.Barnaki Aranka (72)
17. Fodor Anna (95)
18. Körmendi Lajos (1886.)
19. Körmendi Lajosné sz.Kotsis Margit (1893.)
20. Halász Györgyné sz.Majerszky Etelka (86)
21. Holly István (66)
22. Pacsi Józsefné sz.Parapatics Marianna (91)
23. Kovács Franciska (94)
24. id. Pálfi Ferenc (91)
25. dr. Szabó Zoltánné sz.Hornyák Erzsébet (82)
26. Heltai Sándorné sz.Mészáros Margit (84)
27. Gázsó Jánosné sz.Surányi Emilia (83)
28. Pritz Mária (90)
29. özv. Gáti Józsefné sz.Fónad Borbála (95)

30. Frenkl Tiborné sz.Bencédi Ágnes (65)
31. özv. Nagy Józsefné sz.Müller Mária (93)
32. Ruby Ernőné sz.Mátassy Erzsébet (80)
33. dr. Kiss Endre (90)
34. Hirka Lászlóné sz.Garády Etelka (86)

Kereszteltek

1. Rácz Dávid (2002.)
2. Kovács Ágnes (2002.)
3. Holy Fanni Gizella (2003.)
4. Vidács Gergely (2003.)
5. Bata Bence (2003.)
6. Rényi Péter László (2003.)
7. Horváth Barnabás (2003.)
8. Fenyősi Zita Júlia (2003.)

Esküvők

1. Nagy Mihály – Szokol Ágnes
2. Bankó Balázs – Káló Rita
3. Bereczky Csaba – Lukács Viktória
4. Sigesti Attila – Szerdahelyi Szilvia Olga
5. Méhes Attila – Szuhányi Beáta
6. Oszlay Péter – Horváth Julianna
7. Egry Zsolt – Mohácsy Viktória
8. Dr. Szénay István – Fodor Mária
9. Keller Zsolt – Moldvai Andrea
10. Pohl Ákos – Szentandrás Szabó Emese
11. Varga Kornél Csaba – Hadarik Rita
12. Vetési Áron – Olajos Eszter
13. Faludi Zsolt – Tóth Andrea Krisztina

Karácsonyi cserkészhírek

Csapatunk a Karácsonyt a hagyományos „**Téli portya**” keretében ünnepli, ami idén a dec.12-14-i hétvégén lesz, Bp-től nem messze, de a helyszín az „titok”.

Karácsonykor már szintén hagyományosan szétosztjuk a „**Betlehemi láng**”-ot, mindazoknak, akik igénylik.

Emlékeztetőül: minden évben meggyújtanak egy gyertyalángot Jézus születési helyén, Betlehemben, amit azután gyertyáról gyertyára továbbadnak az egész világon, hogy a betlehemi láng fénye betöltse a

Földet. A szétosztásban mindenütt segédkeznek a cserkészek, így mi magyarok pl. Bécsből hozzuk a Lángot Budapestre, s innen szerteszét minden magyarlakta területre.

Aki igényli, hogy kis lámpásainkkal elvigyük hozzá **dec. 23-án** a Lángot, azt kérjük, hogy **dec.21. vasárnap estig** adja meg nevét, lakcímét, telefonszámát a Plébánián.

Vajna László cs. pk.

A szabad akarat felelősség is jár

László atya egyik szentbeszédében az Úr Jézus csodáiról szólt. Arról, hogy a csodához az ember hoz zájárulása szükséges: hit, akarat. Saját szabad akaratunk. Ennek hiányában nem tudott (!) az Úr Jézus csodát tenni Názáretben.

Rádöbbsentem: Isten a szabad akaratunkkal nekünk adta a döntés felelősségét, ajándékát, és döntésünket, akaratunkat elvárja a fontos dolgokban.

Példák: A megváltáshoz szükséges volt Mária „Igen”-je; a házassághoz kell az akarok feleségül menni; az átváltozás a pap szavára, akaratára következik be, „ez az én testem”; a csoda feltétele a hit, akarok hinni; stb.

Reguly Zoltán

A felső-krisztinavárosi ministratrás vezetők (dékánok) a kezdetektől napjainkig

Név	Latin név	Kollégium	Titulus	Jeleneleg
Löffler János			rektor (gárda szervező) 1956-1962	meghalt 1996.
Takács László	Andreas		prefektus (fődékán) 1962-1964	egyházközs.képv.
Pattantyús Á. István	Georgius	Szent László	dékán -1963	
Kuzniarski János	Vitus	Szent Ágoston	dékán 1962-1965	
Kelényi Ferenc		Szent István	dékán -1975	
Haraszi István	Emericus		dékán -1976	
Tihanyi Gábor	Pongrác	Szent László	dékán 1963-1977	
Tihanyi Katalin		Mária	dékán -1977	korábbi egyh.képv.
Buday Miklós		Szent Gellért	dékán	
Gönczöl Enikő			dékán -1979	
Langer István	Sylvester		dékán -1980	
Skublics László	Thomas		dékán 1978-1983	
Reguly Zoltán	Desiderius		dékán -1985	
Greschik István	Valerus		dékán -1986	
Skublics Márk		Szent Gellért	dékán 1978-1988	
Bajánné Babics Nóra			dékán	
Gremesperger Géza			dékán	
Vajna László	Julius	egyetemisták	dékán 1967-1989	cserkészparancsnok
Käfer Gabriella			dékán	
Lukách Krisztina	Theodora		dékán -1990	egyházközs.képv.
Käfer György	Georgius		dékán 1981-1991	
Gosztonyi Mónika	Mirákula		dékán 1981-1991	
Halász Imre		Boldog Özséb	dékán	meghalt 1987.
Manninger Sándor	Benignus	Boldog Özséb	dékán	
Petőcz Jutka			dékán	
Seidl György			dékán	korábbi egyh.képv.
Szilágyi Balázs			dékán	
Leöwey Nóra			dékán	
Babics Balázs	Vilmos	Szent Erzsébet	dékán 1988-1997	egyházközs.képv.
Vasdinnyey Miklós	Iustinus	Szent Erzsébet	dékán	
Haraszi Levente			dékán	
Kazatsay Ádám			dékán	
Peredy Margit		Szent László	dékán	
Diószeghy Márta	Amata	Szent László	dékán -1994	korábbi egyh.képv.
Hauser Balázs	Valerianus	Szent Antal	dékán 1993-	egyházközs.képv.
Gyimesi Zsuzsanna	Concordia	Szent Antal	dékán	
Hauser Péter	Bartolomeus	Szent Bernát	dékán -1997	egyházközs.képv.
Pogácsás Andrea		Szent Bernát	dékán	
Hartmann Erika	Theresia	Szent Imre	dékán	
Szabó István Lőrinc			dékán 1994-2002	
Kováts Botond			dékán 1994-2002	
Takács Gábor	Gaudentius		dékán 1995-	
Hartmann Kristóf	Fridericus		dékán 1995-	
Folly-Ritvay Zoltán	Gerardus		dékán 1997-	egyházközs.képv.
Rajncsák Dávid	Edmondus		dékán 1997-	
Pogány Bori	Margarita		dékán 1999-2001	
Ritvay Dorottya	Gabriella		dékán 1999-	
Béres Orsolya	Ursula		dékán 2001-	
Dézi Krisztina	Blandia		dékán 2001-	
Cémes Alma			dékán 2002-	
Szerdahelyi Miklós	Pius		dékán -2002	

**Kérjük a testvéreket, hogy észrevételeiket, kiegészítéseiket
– lehetőleg írásban – közöljék a szerkesztőséggel**

Megjegyzések a ministráns szülői értekezlettel kapcsolatban

Október 18-án szülői értekezletet tartott a dékánság Márton atya és László atya részvételével. Elsősorban azt szeretnénk volna elérni, hogy munkánkat a szülők is jobban támogassák, hiszen főleg tőlük függ, hogy hova engedik el gyermeküket, melyik programot részesítik előnyben. Közösen kerestünk megoldást arra, hogyan lehetne plébániánkon a ministránséletet fellendíteni.

A szülői értekezleten több téma is felmerült. Ezek közül a legfontosabb az, amely a ministránsok elsődleges feladatát érinti, mégpedig az oltár körüli szolgálatot. Már hosszú ideje gondot jelent, hogy némely vasárnapi szentmisén és a hétköznapi miséken gyakorta nincsen ministráns, holott plébániánkon az aktív ministránsok száma ezt nem indokolná. Tavaly minden kollégiumra jutott egy szentmise, amelynek időpontja havonta változott. Ez azt jelenti, hogy amelyik ministráncsoport az adott miséért felelős, onnan legalább ketten lássák el az oltár körüli feladatokat. Ez a módszer eleinte működött, de egy idő után lankadt a lelkesedés. A szülői értekezleten a szülőkkel közösen elhatároztuk ennek a rendszernek a visszaállítását, úgy, hogy novembertől ismét minden kollégiumra jut egy szentmise.

A hétköznapi szentmiséket illetően megbeszéltük, hogy amelyik gyerek teheti, hetente egy misét elvállal. Erre a sekrestyében lehet előre feliratkozni. Szeretnénk a kedves Szülőket kérni, hogy ezt többször tudatosítsák gyermekükben, azért hogy a hétköznapi misék - legalábbis az estik - valóban ne maradjanak ministráns nélkül.

A szülők kérésére ismét van mi-

nistránsverseny, tehát a sekrestyében található füzetbe mindenki felírja magát, aki részt vett az oltár körüli szolgálatban.

Az alacsony részvételi arány miatt felmerült, hogy érdemes-e továbbra is nyári táborokat, lelki gyakorlatot, kirándulást és egyéb külön programot szerveznünk. A szülők biztosítottak bennünket arról, hogy nem szabadna feladnunk ezeket, mert értékes és élménytelis pillanatokat jelentenek azok számára, akik eljönnek. A legutóbbi, Pilisbe tett kirándulásunkon,

sajnos, ismét meglehetősen kevesen jelentek meg. Csak akkor éri meg külön programokat szervezni, ha minél többen eljönnek, mert csak így van közösség építő ereje.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a kedves Szülők megjelenését, hasznos hozzászólásaikat és ötleteiket, valamint kifejezni abbéli reményünket, hogy a jövőben is szorososan együtt tudunk működni a plébánia ministránséletének jobbá formálásában.

Dézi Krisztina

Világi hitoktatók a Felső-Krisztinavárosi Plébánián

Az elmúlt tizenégy évben sok hívőnk végzett áldozatos munkát gyermekeink hitre tanításában. Illő és méltányos, hogy megköszönjük nekik missziós tevékenységüket és hogy név szerint is megismerjük őket.

Időszak	A hitoktató neve	Hol tanított
1989 -	Lukách Krisztina	Plébánia 1 -8. osztály
1990 -1991	Markovich András	Kiss János u. iskola
1990 -1991	Miklós Zsófia	Mártonhegyi úti iskola
1990 -1991	Kálovits Antalné	Orbánhegyi úti iskola
1990 - 1992	Dr. Simon Ernőné	Plébánia „túlkoros” elsőáldozók
1990 - 1992	Komáromi Jánosné	Alkotás u. iskola
1990 - 1992	Czikura Erika	Tanítóképző Gyakorló Iskola
1991 -	Hartmann Tivadarné	Orbánhegyi úti Iskola
1990 -	Horváth Imréné	Kiss János u.; Németsvölgyi úti; Mártonhegyi úti iskola, Plébánia 1 – 5. osztály
1992 - 1995	Víz Krisztina	Tanítóképző Gyakorló Iskola; Németsvölgyi úti; Mártonhegyi úti iskola
1993 -	dr. Edelényi Judit	Mártonhegyi úti iskola
1993-	Komáromi János	Kiss János ált. isk.
1993 -1995	Peidl Ágnes	Orbánhegyi úti iskola
1994 -1996	Gál Edit	Mártonhegyi úti iskola
1995 -	Kertész Annamária	Plébánia óvodás hittan
1995 -2000; 2003	Hardiné Szabó Orsolya	Plébánia óvodás
1999 - 2002	Sándorfi Mária	Plébánia 1 – 3. osztály
2000 -	Pallos Zsófia	Plébánia óvodás
2001- 2002	Ruitner Sándorné Röder Judit	Mártonhegyi úti iskola

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

VII. évfolyam, 1. szám 2003. advent, következő lapzárta: 2003. dec. 21.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.